

[Bolvig]

en lidende inder i Madras og en lidende dansker på Nørrebro, men vort menneskelige ansvar ophører efter fremskridtspartiets mening åbenbart ved de danske landegrænser. Gud forbyde, at fremskridtspartiets synspunkter nogen sinde skulle få vægt og blive taget alvorligt!

Efter det radikale venstres mening er den rige verdens, herunder Danmarks, bistand til udviklingslandene alt for ringe. Det er rystende, at industrilandenes bistand målt i procent af bruttonationalproduktet er gået ned siden 1960, hvor andelen var 0,52 pct. I dag er den kun 0,3 pct., og i 1980 vil andelen kun være 0,22 pct., hvis ikke der sker en virkelig ændring. Trods løfter herom i FN er Danmarks bistand stadig ikke nået helt op på 0,7 pct., og der er ingen trøst i, at vor bistand er forholdsvis større end mange andre velhavende landes. Det er dybt tragisk, at små tusind millioner mennesker lever under tilstande så usle, at de er hinsides enhver definition af menneskelig anstændighed. Absolut fattigdom er en tilværelse så begrænset af analfabetisme, fejlernæring, sult og sygdom, at den berøver sine ofre muligheden for at udnytte selv de arveegenskaber, hvormed de er født. Deres nød er så ekstrem, at den er en fornærmelse mod al menneskelig værdighed.

Halvdelen af alle børn i Bangladesh når ikke at blive 10 år gamle, og hvert 5. barn i Asien og Afrika oplever ikke sin 5 års fødselsdag. Der er flere hungrende mennesker på jordkloden i dag end nogen sinde. Aldrig har der været så mange analfabeter, og flygtningenes antal er større end tidligere set. Og så foreslår fremskridtspartiet, at vi, vort rige samfund, skal beskære vor hjælp. Den danske adelsmand og admiral Herluf Trolle – jeg formoder, at hr. Jørgen Junior påskønner, at jeg citerer en sådan – sagde i sin tid: »Hvi bærer vi guldkæder?«, idet han mente, at den privilegerede overklasse havde et særligt ansvar. I det internationale samfund tilhører vi danske den privilegerede overklasse med rigdom og med muligheder. Vi lever på jordens solside, men vi er lige så stærblinde som den tidligere franske adel og nedkalder derfor let en revolutionær katastrofe over os.

Vi bør naturligvis hjælpe udviklingslandene af menneskelige og humane årsager, men også for at sikre vore børn en tryk tilværelse i en verden i social balance. En konflikt mel-

lem de få i den rige verden og de utalte millioner i den fattige bliver en bestandig større trussel, hvis vi ikke viser større vilje til at indsnævre det voksende gab mellem dem og os. Vi kan og bør hjælpe, dels gennem en massiv udviklingsbistand efter de retningslinjer, vi har fulgt indtil nu, dels gennem politisk støtte til udviklingslandene i FN, EF, NATO og andre internationale organisationer. Der skal ikke herske tvivl om, at Danmark ønsker en langt mere retfærdig fordeling af verdens velstand, at vi vender os mod racistisk undertrykkelse som den, vi ser i det sydlige Afrika, mod økonomisk nykolonialisme og udbytning og mod sovjetisk-cubansk militærindblanding i Afrika.

I debatten i sidste uge havde jeg en mindre uoverensstemmelse med minister Lise Østergaard om de mange flygtninges håbløse situation. Minister Lise Østergaard nævnte vor vilje til at modtage chilenske og polske flygtninge, og det vil jeg naturligvis ikke bestride. Men flygtningespørgsmålet er desværre også i høj grad et u-landsspørgsmål, hvorfor jeg stadig vil henstille til regeringen at åbne grænserne for mennesker på flugt, f. eks. i Sydøstasien, flygtninge, som afvises delvis grundet på omliggende landes manglende økonomiske muligheder for at tilbyde dem en menneskelig tilværelse.

Vi er et lille land med få indbyggere, men det bør ikke forhindre os i sammen med vore skandinaviske broderlande at være foregangsmænd, der viser landene i Asien og i Afrika, at demokratiske lande ikke styres af økonomisk egoisme og magtbegær. Det er forbløffende efter min mening, at så mange mennesker, også i dette høje ting, f. eks. hr. Jørgen Junior, uden tøven er villige til at ofre ca. 6.000 mill. kr. om året på et militært værn og dog finder, at en fjerdedel af dette beløb er tilstrækkeligt, for meget eller alt for meget som værn mod en truende social verdensrevolution. Det er efter min mening et spørgsmål, om ikke vi danske ville tjene det demokratiske samfund langt bedre, om vi mobiliserede vore kræfter, midler og evner på at lindre nød og elendighed rundt om i verden end ved at købe F-16 fly, Leopard-kampvogne og 6 nye undervandsbåde.

Lykkeligvis afviser et stort flertal i folketinget fremskridtspartiets ønske om at overlade u-landsbistanden til privat godgørenhed, men det er betænkeligt, som vi så det under